

HET ARREST VAN DE ONDERNEMINGSKAMER INZAKE DE JAARREKENING 1977 VAN GERO

door Prof. Mr. Drs. H. Beckman

I. Inleiding

Op 26 juni 1980 heeft de Ondernemingskamer uitspraak gedaan inzake de door Sobi en een particulier (Van Gils) op 18 augustus 1978 aanhangig gemaakte bezwaren tegen de jaarrekening 1977 van N.V. Gerofabriek (Gero).¹⁾

Door eisers zijn vijf bezwaren tegen de jaarrekening van Gero gemaakt. De hoofdlijnen daarvan alsmede het verweer en het oordeel van de Ondernemingskamer worden onder III besproken. Voordat deze bezwaren aan de orde konden komen, moest de Ondernemingskamer eerst beslissen over de door Gero opgeworpen stellingen inzake de niet ontvankelijkheid van eisende partijen. Zij heeft daarover beslist in haar tussenarresten van 15 maart 1979 en van 25 oktober 1979. Deze hoofdlijnen van deze arresten worden onder II besproken. Omtrent het horen van de accountant worden nog enige opmerkingen onder IV gemaakt.

II. Formele geschilpunten

Gero bepleit op diverse gronden de niet ontvankelijkheid van eisende partijen. Zij voert aan:

- a. de vorderingen zijn te laat ingediend;
- b. Sobi heeft erkend geen bezwaren meer te hebben;
- c. eisers hebben geen belang bij de jaarrekening van Gero;
- d. eisers treden namens derden op;
- e. eisers zijn geen certificaathouders.

Ad a. Geen tijdig bezwaar

De jaarrekening van Gero is op 23 maart 1978 bij het handelsregister gedeponneerd. Zij is op 12 april 1978 ongewijzigd vastgesteld. De inleidende dagvaarding van eisers is gedateerd 18 augustus 1978, dus bijna 5 maanden na deponeering en ruim 4 maanden na vaststelling.

Gero is van mening dat aan de wettelijk voorgeschreven deponeringsplicht is voldaan door nederlegging van de jaarrekening op 23 maart en de daarop gevolgde ongewijzigde vaststelling op 12 april. De vorderingen van eisers zijn daarom te laat ingediend.

De Ondernemingskamer wijst de stelling van Gero af. Art. 2: 104 BW schrijft uitdrukkelijk voor dat een afschrift van de vastgestelde jaarrekening moet worden gedeponneerd. Deponering op een tijdstip voorafgaand aan de

¹⁾ Het arrest is opgenomen in *Documentatie rond de jaarrekening* onder redactie van H. Beckman en O. M. Volgenant, Kluwer (losbladig) en in *Jaarrekening van ondernemingen*, deel 3, onder redactie van P. Sanders en R. Burgert, Samsom (losbladig).

vaststelling valt hieronder niet. Hieraan doet niet af dat de opgestelde jaarrekening later ongewijzigd wordt vastgesteld, noch dat eisers van de vaststelling op de hoogte waren. Omtrent de tijdigheid van de indiening van de bezwaren wijst de Ondernemingskamer uitdrukkelijk op Art. 2: 339 BW, alwaar wordt bepaald dat bezwaren tot uiterlijk twee maanden na de deponering kunnen worden gemaakt. De wetgever heeft hierbij de bedoeling gehad belanghebbenden zekerheid te verschaffen omtrent het laatste tijdstip waarop nog bezwaren kunnen worden gemaakt. Beslissend is daarom het op eenvoudige wijze vast te stellen tijdstip van de nederlegging bij het handelsregister.

Uit dit oordeel van de Ondernemingskamer blijkt dat de termijn om bezwaren te kunnen maken pas ingaat op de dag van de vaststelling van de jaarrekening en pas eindigt bij deponeringsplichtige rechtspersonen twee maanden na de dag van de deponering bij het handelsregister. Ik meen dat deze opvatting juist is. Het feit dat een jaarrekening wordt gedeponerd, voorafgaande aan de vaststelling is niet relevant, zelfs niet bij latere ongewijzigde vaststelling. De jaarrekening van de rechtspersoon is immers de door de algemene vergadering vastgestelde en/of goedgekeurde jaarrekening. Derden moeten er op kunnen afgaan dat die jaarrekening alle feiten en omstandigheden bevat die voor het inzicht van belang zijn. Die zekerheid heeft men niet bij voortijdige deponering terwijl men bij voortijdige deponering bij het handelsregister ook niet kan zien of de algemene vergadering wellicht wijzigingen heeft aangebracht. De uitspraak betekent overigens wel, dat eisers ook geen bezwaren kunnen maken tegen een nog niet vastgestelde jaarrekening, zoals Sobi inmiddels heeft moeten ervaren.²⁾ Ik wijs er nog wel op dat in het wetsontwerp aanpassing vierde EG-richtlijn tegen niet tijdig vastgestelde jaarrekeningen wel bezwaarmogelijkheden openstaan.³⁾

Ad b. Erkenning van geen bezwaar

Op grond van de tijdens de jaarvergadering gestelde vragen door Lakeman (Sobi) en op grond van een door hem nadien schriftelijk gestelde vraag en de door Gero gegeven antwoorden, meende Gero dat Sobi erkend had geen bezwaren meer te hebben. De Ondernemingskamer oordeelde evenwel dat iedere belanghebbende bezwaar kan maken en dat uit de brief van Lakeman (Sobi) niet valt op te maken zeker niet ondubbelzinnig dat Sobi afstand van haar recht om te procederen heeft gedaan.

In dit verband wijs ik ook op de uitspraak van de Ondernemingskamer inzake Hoogovens/Estel⁴⁾. In die procedure oordeelde de Ondernemingskamer dat er geen rechtsregel is die inhoudt dat een vordering in een jaarrekening-procedure pas kan worden ingesteld nadat daartegen tevoren bezwaren zijn geuit.

Ad c. Geen belang bij de jaarrekening

Gero is van oordeel dat aandeelhouders of certificaathouders van een moedermaatschappij geen belanghebbende bij een willekeurige dochtermaat-

²⁾ Arrest d.d. 13 november 1980 inzake Van Gelder 1979, rolnr. 549/80 O.K.

³⁾ Zie art. 394 lid 2 juncto art. III, art. 1001 Rv in het wetsontwerp aanpassing vierde EG-richtlijn.

⁴⁾ Tussenarrest d.d. 27 december 1979 inzake Hoogovens/Estel, rolnr. 479/79 O.K.

schappij kunnen zijn. Zij acht het niet aanvaardbaar dat deze houders de jaarrekening van een dochtermaatschappij rechtstreeks kunnen aantasten.

De Ondernemingskamer beschouwt de band tussen een moedermaatschappij en de dochter als niet betrekkelijk willekeurig. Zij wijst er op dat de certificering met medewerking van Gero heeft plaatsgevonden en dat certificaathouders - met uitzondering van het stemrecht - in het algemeen gelijk worden gesteld aan aandeelhouders. Eisers hebben daarom een rechtstreeks eigen belang bij de jaarrekening van Gero. Zij voegt hieraan toe dat dit ook de zienswijze van Gero is, nu zowel de jaarrekening van Gero als van Nationaal Bezit in één boekje worden afgedrukt.

De visie van de Ondernemingskamer dat een aandeelhouder van een moedermaatschappij bij een dochtermaatschappij belanghebbende kan zijn, heeft zij ook uitgesproken in het reeds genoemde arrest inzake Hoogovens/Estel. Al daar overwoog de Ondernemingskamer dat de aandelen van de dochtermaatschappij het voornaamste bezit van de moedermaatschappij vormen en dat het netto-resultaat grotendeels wordt bepaald door het aandeel in het netto-resultaat van de dochtermaatschappij.

Ad d. Optreden namens derden

Gero stelt dat Sobi de procedure voert in opdracht en voor rekening van een concurrent (N.V. Sola). Voorts beschouwt zij de tweede eisende partij als een processuele marionet van Sobi c.q. als tweede anker voor het geval Sobi niet ontvankelijk wordt verklaard. Indien het tijdstip van verwerving van het certificaat voor de tweede eisende partij na de vaststelling van de jaarrekening ligt dan bewijst dit diens marionettenrol.

De Ondernemingskamer constateert dat, al zou Sobi in opdracht en voor rekening van een concurrent optreden, dit niet betekent dat Sobi geen belanghebbende is. Sobi stelt namelijk certificaathoudster te zijn, *zodat de motieven om een certificaat te verwerven buiten beschouwing kunnen blijven*. Hiermee herhaalt de Ondernemingskamer haar eerder gegeven oordeel in de KSH-procedure⁵⁾. Wel motiveert zij nu haar oordeel. Het inzicht dat de jaarrekening dient te geven moet uitsluitend kunnen worden gevormd door kennisneming van de jaarrekening. Voor informatie waarbij derden geen gerechtvaardigd belang hebben, merkt zij nog op dat zij met toepassing van art. 8 K aan de rechtspersoon kan toestaan uitsluitend aan haar gegevens te verstrekken.

De Ondernemingskamer verstaat de bezwaren tegen de tweede eiser in die zin dat deze de procedure voert in opdracht en voor rekening van Sobi. Op dezelfde gronden worden deze bezwaren verworpen.

Ad e. Geen certificaathouders

Uit het voorgaande blijkt dat de Ondernemingskamer eisers als belanghebbenden heeft erkend, mits zij certificaathouders zijn. Gezien het verweer van Gero, dienen zij dit te bewijzen.

Sobi legt een aankoopnota, gedateerd op 7 april 1978 ten name van Lakeman en het betrokken certificaat over. Sobi stelt hierbij dat Lakeman het betrokken certificaat terstond heeft doorgeleverd aan Sobi. De tweede eiser legt

⁵⁾ Arrest d.d. 16 maart 1978 inzake KSH 1974/75, rolnr. 213/76 O.K.

een brief van een bank over, waaruit blijkt de opdracht tot koop op 10 augustus 1978 en de toezending van de nota d.d. 14 augustus 1978 alsmede het betrokken certificaat. Subsidiair vermelden eisers nog dat als de Ondernemingskamer het opgedragen bewijs niet geleverd acht zij ten tijde van de inleidende dagvaarding overwogen een certificaat te kopen en dat zij aan dit voornemen uitvoering hebben gegeven.

Gero betwist de stellingen van eisers. De overlegde stukken leveren geen bewijs van levering op. Ten aanzien van Sobi wordt bovendien betwist dat terstond levering heeft plaatsgevonden en dat op de datum van de dagvaarding was geleverd. Gero wijst er nog op dat Lakeman als privé-persoon op de jaarvergadering aanwezig was. Sobi en ook de andere eiser zouden hun certificaathouderschap op eenvoudige wijze kunnen aantonen nl. door overlegging van een zgn. effectenstaat. Voorts acht Gero de verandering van eis niet geoorloofd. Het aanmerken van eisers als personen die het voornemen hadden een certificaat te kopen is een niet geoorloofde wijziging in de hoedanigheid van eisers.

De Ondernemingskamer is van oordeel dat in het midden kan blijven of eisers al dan niet geslaagd zijn in hun bewijsopdracht, nu eisers subsidiair hebben gesteld dat zij overwogen ten tijde van de inleidende dagvaarding een certificaat te kopen en dat zij aan het voornemen uitvoering hebben gegeven. De overgelegde certificaten legitimeren eisers als eigenaars. In samenhang met de overgelegde nota's kan daaraan het vermoeden worden ontleend dat zij ten tijde van de inleidende dagvaarding overwogen een certificaat te kopen. Om trent de stelling van Gero dat sprake is van een ongeoorloofde wijziging in de hoedanigheid van eisers merkt de Ondernemingskamer op dat daarvan geen sprake is. De subsidiaire stelling van eisers betekent alleen dat zij een subsidiaire grond voor het zijn van belanghebbende in voormelde zin aanvoeren.

Erkenning van eisers als belanghebbenden op grond dat zij ten tijde van de inleidende dagvaarding het voornemen hadden om (certificaten van) aandelen te kopen en aan het voornemen ook uitvoering hebben gegeven is ook al in enige eerdere procedures door de Ondernemingskamer uitgesproken⁶⁾. Vermeld zij nog dat in de procedure Van Gelder de Ondernemingskamer oordeelde dat aan het bezit van het getoonde certificaat tevens het vermoeden kan worden ontleend dat eiser ten tijde van de inleidende dagvaarding certificaathouder was⁷⁾.

III. Materiële geschilpunten

Daar eisers als belanghebbenden zijn erkend komen thans de materiële geschilpunten aan de orde. Eisers maken bezwaren tegen:

- a. de weergave van het geplaatst kapitaal;
- b. de voorziening voor reorganisatiekosten;
- c. de toelichting op de gedaalde rentekosten;
- d. het ontbreken van de specificatie van de overige kosten in de winst- en verliesrekening;
- e. het ontbreken van gegevens omtrent omzet- en winstsegmentatie.

⁶⁾ Het arrest inzake KSH 1974/75 (zie noot 5) en het arrest d.d. 26 mei 1977 inzake Vulcaansoord, rolnr. 247/76 O.K.

⁷⁾ Het russenarrest d.d. 8 februari 1979 inzake Van Gelder 1976, rolnr. 358/77 O.K.

Ad a. Geplaatst kapitaal

De toelichting op de jaarrekening vermeldt als geplaatst kapitaal f 3,5 miljoen; hierin is begrepen een emissie bij de overheid van f 2,8 miljoen (op 28 december 1977). Deze emissie is aangetekend in het aandelhoudersregister, terwijl begin 1978 de verschuldigde kapitaalbelasting is voldaan. Verzuimd is evenwel tijdig de statuten aan te passen en tijdig de uitbreiding van het kapitaal bij het handelsregister op te geven. Om die reden stellen eisers dat in de jaarrekening als kapitaal f 0,7 miljoen moet worden vermeld.

De Ondernemingskamer verwerpt de vordering van eisers en voegt daaraan toe dat het niet aanpassen van de statuten en de te late opgaaf aan het handelsregister kennelijke omissies zijn, die niet beslissend zijn voor de vraag of een emissie heeft plaatsgevonden.

Het oordeel van de Ondernemingskamer lijkt mij juist, daar de feitelijke situatie correct is weergegeven. Wel kan men zich afvragen of Gero iets zorgvuldiger met de wettelijke verplichtingen had moeten omspringen. Wellicht verdient het aanbeveling dat de accountant op dit soort aspecten attenter wordt. Hij behoort immers in zijn dossier de statuten te hebben. Daar hij in het onderhavige geval had vastgesteld dat het kapitaal was vergroot, terwijl de statuten een geplaatst en volgestort kapitaal van f 0,7 miljoen laten zien, had hij gedaagde op de noodzakelijke aanpassing kunnen wijzen.

Ad b. Voorziening voor reorganisatiekosten

Uit de specificatie van de voorzieningen in de jaarrekening blijkt als voorziening te zijn opgenomen de voorziening inzake verwachte kosten van voortgaande reorganisatie fabriek, waaronder begrepen verhuizing magazijn en modernisering machinepark groot f 700.000. Deze voorziening is in 1977 gevormd en in de winst- en verliesrekening opgenomen onder buitengewone lasten.

Eisers maken tegen deze voorziening bezwaar, omdat zij menen dat deze voorziening mede is gevormd voor de aanschaf van nieuwe machines en omdat zij een nadere splitsing noodzakelijk achten, waarbij in ieder geval de afvloeiingskosten afzonderlijk vermeld behoren te worden. Voor de nadere splitsing beroepen zij zich op het arrest inzake Douwe Egberts⁸⁾.

Uit het verweer van Gero en uit de zienswijze van de accountant komt naar voren dat in de toelichting met „modernisering machinepark” is bedoeld op de kosten van ontruiming van een magazijn, de afbraak van oude machines, verwachte extra-afschrijvingen, kosten van „rerouting” van het gemoderniseerde machinepark en afvloeiingskosten. De afvloeiingskosten zijn niet afzonderlijk genoemd omdat op dat moment slechts officieus contact met de sociale partners bestond.

De Ondernemingskamer acht het voldoende duidelijk dat de voorziening niet getroffen is voor de aanschaf van nieuwe machines, ofschoon zij de toelichting op dit punt minder duidelijk acht. Omtrent de gevorderde splitsing van de voorziening merkt de Ondernemingskamer op dat het hier gaat om een taxatie van de totale met elkaar verband houdende na 31 december 1977 resterende reorganisatiekosten, waarmee ook de accountant akkoord is gegaan.

⁸⁾ Het arrest d.d. 20 januari 1977 inzake Douwe Egberts, rolnr. 527/75 O.K. en d.d. 17 januari 1979 H.R.

Onder die omstandigheden dwingen de wettelijke voorschriften niet tot een nadere splitsing, terwijl ook de accountant zulks niet nodig heeft geacht.

Met het oordeel van de Ondernemingskamer kan worden ingestemd, gezien de nauwe verbondenheid van de kosten. Een beroep op het arrest betreffende Douwe Egberts is in dit kader onjuist, omdat het in die procedure om een sommering van verschillende voorzieningen ging.

Ad c. Interest

Uit de toelichting op de jaarrekening blijkt dat door de overheid een achtergestelde lening van f 4,235 miljoen is verstrekt, af te lossen in 1981-1990 en met een rentevoet van 10¼%, dat deze lening is verstrekt ter financiering van het gedwongen uitstel van de herstructurering gedurende 1975, dat de interest over 1977 niet voldaan behoefde te worden en dat de discussie over deze lening nog wordt voortgezet. Uit de winst- en verliesrekening blijkt een rentelast van f 0,585 miljoen voor 1977 en f 1,083 miljoen voor 1976. In de toelichting is vermeld dat deze daling is veroorzaakt door afname van bankschulden en aflossingen op leningen.

Eisers zijn van oordeel dat de daling van de interest niet juist is toegelicht. Zij zijn van oordeel dat deze daling in belangrijke mate wordt veroorzaakt omdat de overheid de rente over 1977 bij wijze van subsidie niet heeft geëist. De rente dient enerzijds onder interestlasten te worden opgenomen en anderzijds als bate te worden vermeld. Voorts is niet duidelijk of er sprake is van een rentekwijtschelding dan wel van uitstel van betaling. Ook achten zij de toelichting op de achterstelling onvolledig. Alle voorwaarden omtrent betaling dan wel kwijtschelding van aflossingen en rente moeten worden vermeld.

Gero en ook de accountant merken op dat een verwerking van de rente zoals eisers willen onjuist is. Van een subsidie is geen sprake. Bovendien heeft de rentedaling niets te maken met de betrokken overheidslening. Alle relevante voorwaarden zijn in de toelichting opgenomen. Voorwaarden omtrent vervroegde aflossingen en omtrent kwijtschelding waren er niet.

Gezien het verweer van Gero en de opmerkingen van de accountant acht de Ondernemingskamer de toelichting voldoende duidelijk. Ook het vermelde omtrent de discussie met de overheid, maakt duidelijk dat een en ander in de toekomst kon wijzigen. Wel zou het de voorkeur hebben verdiend dat vermeld zou zijn dat en waarom geen rente verschuldigd is.

Ad d. Overige kosten

In de winst- en verliesrekening worden op de omzet in mindering gebracht personeelskosten en overige kosten. Per saldo resteert een marge waarna verwerkt worden de buitengewone posten, de afschrijvingen en de interest. De post overige kosten is f 11,651 miljoen.

Eisers zijn van oordeel dat de post overige kosten gesplitst moet worden in inkoop handelsartikelen, grond- en hulpstoffen en overige fabricagekosten, evenals het vergelijkend cijfer over 1976. Deze splitsing vloeit voort uit de bepalingen omtrent doel en aard van de jaarrekening (art. 2: 308 en art. 2: 309 BW). Niet is beslissend het gebruik in de bedrijfstak op de voet van art. 2: 335 lid 2 BW.

Gero stelt dat zij binnen de normen van art. 2: 308 en art. 2: 309 BW is ge-

bleven. Art. 2: 335 lid 2 BW is bepalend. Zij heeft volgens een in de betrokken bedrijfstak aanvaardbare maatstaf gesplitst. In die bedrijfstak is alleen met Gero vergelijkbaar Sola N.V. Ook deze geeft geen splitsing zoals eisers willen.

De accountant vermeldt o.a. nog dat Gero geen administratie naar kostensoorten voert. Uit de administratie volgt een „functionele kostensplitsing”.

De Ondernemingskamer wijst de vordering van eisers af. Gesteld noch gebleken is dat voor de bedrijfstak waarin Gero werkzaam is een splitsing in kostensoorten als door eisers gevorderd, volgens de voor die bedrijfstak aanvaardbare maatstaven noodzakelijk is. Ook het inzicht dat de jaarrekening dient te geven, leidt in het onderhavige geval niet tot een splitsing zoals eisers wensen.

Ad e. Omzet- en winstsegmentatie

De jaarrekening bevat geen gegevens over de mate waarin enerzijds handel en anderzijds fabricage tot de omzet en het resultaat hebben bijgedragen en evenmin in de mate waarin de fabricage van enerzijds pannen en servies en anderzijds bestek tot de omzet en het resultaat hebben bijgedragen.

Eisers zijn van oordeel dat de splitsing in de zo juist vermelde zin moet worden weergegeven. Wat de splitsing in enerzijds bestek, anderzijds servies en pannen betreft merken zij op dat het om twee verschillende markten gaat. Dit blijkt hieruit dat in elke markt andere concurrenten optreden, terwijl ook de afnemers verschillend zijn. Zij achten het onwaarschijnlijk dat er alleen afnemers zijn die zowel bestek als pannen als servies afnemen. Acht de Ondernemingskamer dit beslissend dan moet ex art. 8 K openlegging van boeken plaatsvinden. Omtrent de vermelding van handelsomzet, verlangen eisers dat uit de toelichting dient te blijken dat deze minder dan 10% van de totale omzet heeft bedragen.

Gero heeft aangevoerd dat de fabricage van bestek, pannen en servies zo nauw met elkaar verwant zijn dat van afzonderlijke produktgroepen niet kan worden gesproken. Er is veelal sprake van koppelverkoop, zodat het niet doenlijk is om te bepalen wat ieder onderdeel tot de winst heeft bijgedragen, omdat veelal sprake is van één prijs voor het gehele te leveren pakket. Er is sprake van één markt en één groep van afnemers. Voorts maakt Gero geen splitsing van de kosten naar verkoop, reclame en administratie. Er is geen wettelijk voorschrift dat bepaalt dat als de handelsomzet (in het arrest wordt abusievelijk gesproken over „handelsvoorraad” *HB*) minder dan 10% van de omzet is, dit vermeld moet worden.

De accountant verklaart nog met verwijzing naar commentaren op de wettelijke bepalingen dat z.i. voor de door eisers voorgestane splitsing geen reden is. Desgevraagd vermeldt hij dat er met betrekking tot de verschillende produktgroepen geen verschil in afnemersmarkt en risico's is te onderkennen.

De Ondernemingskamer wijst de stellingen van eisers af. Zij onderschrijft de opvatting van Gero dat gezien de nauwe verwantschap tussen de goederen niet van verschillende produktgroepen in de zin van de wettelijke bepalingen kan worden gesproken. Ook leidt het inzicht dat de jaarrekening dient te geven er niet toe dat in het onderhavige geval vermeld moet worden dat de handelsomzet minder dan 10% van de totale omzet is.

Het oordeel van de Ondernemingskamer moet zeker worden onderschreven. Voorschriften omtrent omzetsegmentatie zijn in titel 6 boek 2 BW niet

opgenomen. Een destijds tijdens de kamerbehandeling ingediend amendement op dit punt heeft het niet gehaald. Ook kan niet gezegd worden dat uit de wetsvoorschriften voortvloeit dat het bedrijfsresultaat voor nauw verwante goederen gesplitst zou moeten worden. Ook de vierde EG-richtlijn en het daarop gebaseerde wetsontwerp bevat een dergelijk voorschrift niet. Opvallend is nog wel de aan de accountant gestelde vraag of er verschil in afnemersmarkt en risico's te onderkennen is. Dit doet denken aan de procedure inzake de jaarrekening Eggerding alwaar de Ondernemingskamer overwoog: „Gesteld noch gebleken is dat sprake is van een relevant verschil in risico's of winstgevendheid”⁹⁾).

IV. Het horen van de accountant

De wettelijke bepalingen schrijven voor dat de accountant in de gelegenheid moet worden gesteld zijn zienswijze te geven. Sinds de arresten van de Hoge Raad inzake KSH¹⁰⁾ en Pakhoed¹¹⁾ is duidelijk dat de gelegenheid voor *alle* geschilpunten moet worden gegeven. Hieronder vallen ook veranderingen en vermeerderingen van eis. In deze procedure heeft de Ondernemingskamer evenwel na verandering en vermeerdering van eis de accountant niet opnieuw gehoord. Dit motiveert zij door op te merken dat de zienswijze van de accountant over de veranderde en vermeerderde eisen reeds uit het gehouden verhoor is gebleken.

Niet duidelijk is de vraag of de accountant alleen zijn zienswijze kenbaar kan maken over de door eisers gestelde tekortkomingen danwel dat hij ook in de gelegenheid moet worden gesteld zich te uiten omtrent de niet ontvankelijkheid van eisende partijen. In een recente procedure heeft de Ondernemingskamer de stelling dat de accountant ook gehoord moet worden over de vraag of eiser belanghebbende is, verworpen¹²⁾.

V. Afsluitende opmerkingen

Gebleken is dat de Ondernemingskamer de vorderingen van Gero om eisende partijen niet ontvankelijk te verklaren heeft afgewezen. Naar ik meen, ook terecht. De gevoerde verweren droegen eerder het karakter van probeersels, met een voorspelbare uitkomst. Erkenning als belanghebbenden heeft de eisende partijen weinig geholpen. Op de materiële geschilpunten zijn zij in het ongelijk gesteld. Ook hier kan worden gesteld dat gezien de geschilpunten de uitkomst redelijkerwijze was te verwachten. Men kan zich hooguit afvragen wat eisers bezielde heeft om deze procedure te beginnen.

⁹⁾ Het arrest d.d. 26 januari 1978 inzake Eggerding, rolnr. 404/76 O.K.

¹⁰⁾ Het arrest d.d. 20 juni 1979 inzake KSH 1974/75, H.R.

¹¹⁾ Het arrest d.d. 26 maart 1980 inzake Pakhoed, H.R.

¹²⁾ Arrest d.d. 13 november 1980 inzake Batco (Nederland) B.V. rolnr. 327/90 en 335/80 O.K.